

Ἐπίσης διὰ τῆς Ἀρχαιμηδείου ταύτης ἀποδείξεως ὅριζομεν ὡς ἔγγιστα τὸ μῆκος τῆς περιφερείας ἐνὸς κύκλου, ἐγκλείοντες αὐτὸν μεταξὺ ἐνὸς ἔγγεγραμμένου καὶ ἐνὸς περιγεγραμμένου πολυγώνου, ὃν αἱ πλευραὶ ἔχουσι τὸ ἐλάχιστον δυνατὸν μῆκος.

§ 156. Τὸ κῦρος πάσης ἀποδείξεως, ὡς ἀπλοῦ συλλογισμοῦ ἢ συλλογιστικῆς σειρᾶς, ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ κύρους τῶν προκειμένων, τὰς ὁποίας ἔχομεν ἐκάστοτε νὰ συμπληρώσωμεν ὅπως παραχθῆ ἐξ αὐτῶν ὡς ἀναγκαῖον συμπέρασμα ἡ θέσις. Ἐννοεῖται λοιπὸν ὅτι διὰ κακῆναις ἀληθής μία ἀπόδειξις πρέπει νὰ μὴ ἔχῃ ἐν ταῖς προκειμέναις αὐτῆς οὕτε τετράδα ὅρων, ἐνεκα δισήμου τινὸς μέσου ὅρου, (§ 116) οὕτε χάσμα ἢ ἀλμα ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ τῶν ἀποδεικτικῶν λόγων, ἐνεκα παραλείψεως ἀναγκαίας τινὸς ἐν τῷ μεταξὺ προτάσσεως, (ἴδ. § 121 ἐν τέλει). Οὕτως ἀκυρὸς θὰ ἦτο ὁ συλλογισμὸς δι' οὗ θὰ ἥθελε τις ν' ἀποδείξῃ τὸ ἀξιόπιστον τῶν τοῦ Χριστοῦ θαυμάτων, ἐὰν ἔφερε μὲν ὡς ἀποδεικτικοὺς λόγους, διὰ ταῦτα τὰ διηγοῦνται οἱ συγγραφεῖς τῶν Εὐαγγελίων· ὅτι οἱ συγγραφεῖς οὗτοι ἦσαν ἐνθουσιώδεις ὀπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ· ὅτι ὡς τοιοῦτοι ἦγάπων τὴν ἀλήθειαν καὶ ὅτι πᾶν διὰ τοὺς οἱ ἐρασταὶ τῆς ἀληθείας διηγοῦνται, ὡς αὐτόπται μάρτυρες, εἶναι ἀξιόπιστον — παρέλειπεν ὅμως νὰ προσθέσῃ ἐν τῷ μεταξὺ ὅτι οἱ Εὐαγγελισταὶ ἦσαν αὐτόπται μάρτυρες τῶν τοῦ Χριστοῦ θαυμάτων.

Πρὸς τούτοις ἴσχύουσι περὶ τῶν ἀποδείξεων οἱ ἔξις κανόνες.

1) Δὲν πρέπει νὰ λαμβάνωμεν ὡς ἀποδεικτικὸν λόγον μίαν ἀγαπόδεικτον πρότασιν ὅπως ἀποδείξωμεν τὴν ἀλήθειαν μιᾶς ἄλλης, ἡ ὁποία, μὴ ἔχουσα ἐν γένει ἀνάγκην ἀποδείξεως, δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀποδεικτικὸς λόγος τῆς ἀναποδείκτου ἐκείνης προτάσσεως. Τὸ ἀμάρτημα τοῦτο ὄνομαζεται: τὸ ὕστερον πρότερον. Εἰς αὐτὸ περιπέπτει ὁ θέλων ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν ἡθικῶν νόμων, χαρακτηρίζων αὐτοὺς ὡς ἔκφρασιν τῆς τοῦ Θεοῦ βιούλησεως, ὡς ἔξις συλλογιζόμενος: 'Ἡ βιούλησις τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀγία· τὰ ἡθικὰ τῆς συνειδήσεως ἡμῶν ἀξιώματα εἶναι ἔκφρασις τῆς τοῦ Θεοῦ βιούλησεως, ἀρα εἶναι

καὶ ταῦτα ἀγια δηλαδὴ σεβαστὰ καὶ ἀπαράθατα. Ἐλλ' ἐὰν δὲνθρωπος δὲν εἶχε τὴν ἴδιότητα νὰ συναισθάνεται ἀμέσως καὶ αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν ἀγιότητα καὶ ὑποχρεωτικὴν τῶν ἡθικῶν ἀξιωμάτων δύναμιν, ἀνεξαρτήτως τῆς καταγωγῆς αὐτῶν, πῶς θὰ εἴχομεν σχηματίσει τὴν (φιλοσοφικὴν) ἐννοιαν τῆς ἀγιότητος, γὰν ἐθέσαμεν ἐν τῇ μείζονι προτάσει, διποτες ἐξ αὐτῆς συμπεράνωμεν τὴν ἀποδεικτέαν πρότασιν; Ἐνῷ τούναντίον ἐπειδὴ δέδοται ἡμῖν νὰ ἔχωμεν ἀμεσον συνείδησιν, ὅτι πᾶν τὸ ὑπὸ τῶν ἡθικῶν ἀξιωμάτων ἐντελλόμενον εἶναι ἀπολύτως ἀγαθόν, τὸ δὲ ἀπολύτως ἀγαθὸν συμφωνεῖ πρὸς τὴν τοῦ Θεοῦ βουλήσιν, συμπεραίνομεν ὅτι τὰ ἡθικὰ ἀξιωμάτα χρησιμεύουσιν ἡμῖν πρὸς διάγνωσιν τῆς τοῦ Θεοῦ βουλήσεως.

2) Δὲν πρέπει νὰ λαμβάνωμεν ως ἀποδεικτικὸν λόγον μίαν πρότασιν, ἡ ὁποία ὅχι μόνον ἀνάγκην ἀποδείξεως αὐτὴ ἔχει, ἀλλὰ καὶ δὲν δύναται ν' ἀποδειχθῇ εἰ μὴ διὰ τῆς ἀποδεικτέας ἡμῶν θέσεως. Τὸ ἀμάρτημα τοῦτο λέγεται: φαῦλος κύκλος. Φαῦλος κύκλος ἡθελεν εἶναι ἐάν τις ἐδοκίμαζε ν' ἀποδείξῃ τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ διὰ τῶν θαυμάτων αὐτοῦ· τὴν ἀληθειαν τούτων ἐκ τῶν λόγων τοῦ Εὐαγγελίου, ἐπειτα ὅμως τὴν ἀληθειαν τῶν λόγων τοῦ Εὐαγγελίου διὰ τῆς θεότητος τοῦ εἰπόντος αὐτούς, δηλαδὴ τοῦ Χριστοῦ.

3) Ὡπως δὲ δρισμὸς οὕτω καὶ ἡ ἀπόδειξις δὲν πρέπει νὰ ἦναι οὔτε εὔρυτέρα, οὔτε στενοτέρα τοῦ δέοντος. Τὸ ἐναντίον τούτου ἀμάρτημα λέγεται ἐτέρου ζήτησις, διότι καὶ κατὰ τὰς δύο περιπτώσεις δὲν ἀποδεικνύομεν τὸ ζητούμενον ἀλλ' ἔτερόν τι. Ἡ ἀπόδειξις εἶναι εὔρυτέρα τοῦ δέοντος ἐὰν τὸ τελευταῖον αὐτῆς συμπέρασμα (ἢ θέσις) λαμβάνει κατηγορούμενον ἀνήκον οὐχὶ εἰς τὸ πλάτος τοῦ ὑποκειμένου αὐτῆς ἀποκλειστικῶς ἀλλ' εἰς ἓν γένος αὐτοῦ· καὶ ἐπομένως τὸ ἀποδεικνυόμενον ἰσχύει ὅχι μόνον διὰ τὴν ἡμετέραν θέσιν ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλας περιπτώσεις. Εἶναι στενοτέρα τοῦ δέοντος ἡ ἀπόδειξις ἐὰν τὸ κατηγορούμενον τῆς θέσεως δὲν καλύπτει δλόκληρον τὸ πλάτος τοῦ ὑποκειμένου· ἀναφέρεται δηλαδὴ εἰς ἓν μέρος αὐτοῦ μόνον.

Πλέον τοῦ δέοντος ἀποδεικνύει ὁ ἀποτρέπων ἀπὸ τῆς αὐτοχειρίας διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν πρέπει τις ν' ἀφαιρῆται τὴν ζωὴν, ήν δὲν ἔδωκεν εἰς ἑαυτόν. Κατὰ τὴν ἀπόδειξιν ταύτην ὅχι μόνον τὴν ζωὴν δὲν πρέπει τις ν' ἀφαιρῇ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀλλὰ οὐδὲ τοὺς ὄνυχας οὐδὲ τὴν κόμην.

* Ήττον τοῦ δέοντος ἀποδεικνύει ὁ ἐκ μόνης τῆς τάξεως καὶ τῆς σκοπιμότητος τοῦ Σύμπαντος τὴν ὕπαρξιν τοῦ Θεοῦ συμπεραίνων. Διότι οἱ ἀποδεικτικοὶ οὗτοι λόγοι μόνοι οὐδὲν ἀποδεικνύουσι καὶ περὶ ἀγιότητος, ἀγαθότητος κτλ. τοῦ Θεοῦ.

4) Πρέπει νὰ προσέχωμεν μήπως οἱ ἀποδεικτικοὶ ἡμῶν λόγοι ὀναφέρονται εἰς ἄλλην παρὰ τὴν ἀποδεικτέαν θέσιν. Τὸ ἀμάρτημα τοῦτο ὄνομάζουσιν ἐλέγχου ἀγνοιαν· περιπίπτομεν δὲ εἰς αὐτὸ διότι βραχυλογικὴ τῶν ἐννοιῶν ἔκφρασις ἀγειρᾶσθαι εὐκόλως εἰς τὸ νὰ ἐκλαβθωμεν ἄλλην ἀντ' ἄλλης ἐννοίας.

Εἰς τὸ ἀμάρτημα τοῦτο περιπίπτει ὁ θέλων ν' ἀποδείξῃ τὴν ὕπαρξιν ἐμφύτων ἴδεων διὰ τοῦ γεγονότος ὅτι καὶ ἡ ἀληθεια τῶν ἀξιωμάτων, εἶναι ἀμεσος καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς πείρας ἀπορρέουσα, ἐμφυτος ἐπομένως τὸ ἀνθρώπινῳ πνεύματι. Ἀλλ' ως εἴδομεν ἐν § 138 τὸ ἀμεσον καὶ γενικὸν τῶν ἀξιωμάτων κύρος δὲν στηρίζεται ἐπὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἐννοιῶν ἀλλὰ προέρχεται ἐκ τοῦ εἴδους τῆς συνθέσεως τῶν ἐννοιῶν τούτων. Ἀποδεικνύεται ἐπομένως δι' αὐτοῦ μόνον ὅτι τρόποι τινὲς συνθέσεως δὲν εἶναι ἡμῖν δεδομένοι διὰ τῆς πείρας, οἱ δποῖοι ὅμως, ως τοιοῦτοι, δὲν εἶναι ἐμφυτοι παραστάσεις, ἀλλ' ἀποτελοῦσι τὰς γνωστὰς ἡμῖν πλέον ἀρχὰς ἢ νόμους, καθ' οὓς ἡ διάνοια τῶν ἀνθρώπων ἀναγκαίως συνδέει τὰς παραστάσεις, τὸ μὲν πρῶτον λεληθότως εἶτα ὅμως καὶ μετὰ συνειδήσεως.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ σελ. 1

- § 1. 'Ορισμὸς τῆς **Λογικῆς**
- § 2. "Εργὸν αὐτῆς.
- § 3. Καθαρὰ λογικὴ καὶ ἐφηρμοσμένη.
- § 4. Σκοπὸς τῆς καθαρᾶς λογικῆς.
- § 5. Θετική ἢ αὐτῆς ὡφέλεια.
- § 6. Διαιρεσίς τῆς καθαρᾶς λογικῆς.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. ΣΤΟΙΧΕΙΟΛΟΓΙΑ σελ. 3

- § 7. Διαιρεσίς τῆς στοιχειολογίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' ΠΕΡΙ ΕΝΝΟΙΩΝ σελ. 3

- § 8. 'Ορισμὸς τῆς ἐννοίας.
- § 9. 'Ερμηνεία καὶ σύγχρισις ἐννοίας καὶ παραστάσεως.
- § 10. Προσόντα τῆς ἐννοίας.
- § 11. 'Απλαῖ ἐννοιαῖ' σύνθετοι ἐννοιαῖ καὶ χαρακτῆρες αὐτῶν.
- § 12. Διάκρισις τῶν τῆς ἐννοίας γνωρισμάτων.
- § 13. "Τλη, εἶδος καὶ ποιὸν τῶν ἐννοιῶν.
- § 14. 'Απόλυτοι καὶ σχετικαὶ ἐννοιαῖ.
- § 15. 'Αντίθεσις ἐννοιῶν. 'Απόλυτος καὶ σχετική.
- § 16. 'Εναντίως ἀντίθετοι ἐννοιαῖ.
- § 17. Θετικαὶ, ἀρνητικαὶ, στερητικαὶ καὶ ἀοριστοὶ ἐννοιαῖ.
- § 18. 'Ατομικαὶ, καθολικαὶ καὶ περιληπτικαὶ.
- § 19. Γένος, εἶδος καὶ εἰδοποιὸς διαφορά.
- § 20. 'Αφαίρεσις καὶ ἀφηρημέναι ἐννοιαῖ.
- § 21. 'Επιδιορισμὸς καὶ συγχεκριμέναι ἐννοιαῖ.
- § 22. Συγγενεῖς καὶ διμοειδεῖς ἐννοιαῖ.
- § 23. 'Ετερογενεῖς καὶ καθ' δλου διάφοροι.
- § 24. 'Τπαλληλία καὶ συναλληλία ἐννοιῶν.
- § 25. Διάφοροι βαθμοὶ γενῶν καὶ εἰδῶν.
- § 26. Παράστασις αὐτῶν ἐπὶ τῆς λογικῆς κλίμακος.
- § 27. Κατηγορίαι.
- § 28. Βάθος ἐννοίας.

§ 29. Πλάτος ἐννοίας.

§ 30. Ἀμοιβαῖαι αὐτῶν σχέσεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. ΠΕΡΙ ΚΡΙΣΕΩΝ.....σελ. 18

§ 31. Δογικὴ τῶν ἐννοιῶν ἀξία.

§ 32. Δογικὴ τῶν προτάσεων ἀξία.

§ 33. Αἱ χρίσεις καὶ τὰ συσταστικὰ αὐτῶν.

§ 34. Αἱ ἀρχαὶ τῆς διανοησεως.

Α. ΚΑΤΗΓΟΡΙΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣσελ. 20

§ 35. Ὁρισμὸς αὐτῶν.

§ 36. Ἡ ἀρχὴ τῆς ταυτότητος.

§ 37. Ἐρμηνεία καὶ ἐπαλήθευσις αὐτῆς ἐπὶ γενικῶν ἀναλυτικῶν χρίσεων.

§ 38. Ἐπαλήθευσις αὐτῆς ἐπὶ μερικῶν ἀναλυτικῶν.

§ 39. Ἐπαλήθευσις αὐτῆς ἐπὶ συνθετικῶν χρίσεων.

§ 40. Ἰδιαίτεραι αὐτῆς διατυπώσεις.

§ 41. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἀντιφάσεως

§ 42. Ἐρμηνεία αὐτῆς.

§ 43. Παραδείγματ' ἀντιφάσεων καὶ αἰτίαι αὐτῶν.

§ 44. Ἀναλυτικαὶ καὶ συνθετικαὶ χρίσεις.

§ 45. Αἱ χρίσεις ὡς πρὸς τὸ ποιόν.

§ 46. Αἱ χρίσεις ὡς πρὸς τὸ ποσόν.

§ 47. Αἱ χρίσεις ὡς πρὸς συναμφότερα.

§ 48. Συγγένεια τῶν κατηγορικῶν πρὸς τὰς ὑποθετικὰς χρίσεις.

Β' ΥΠΟΘΕΤΙΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ.....σελ. 27

§ 49. Ὁρισμὸς τῶν ὑποθετικῶν χρίσεων.

§ 50. Ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀποχρώντος λόγου.

§ 51. Σημασία αὐτῆς.

§ 52. Διάκρισις μεταξὺ αἰτίας καὶ λόγου.

§ 53. Ἡ ἀρχὴ τοῦ κατὰ παντὸς καὶ μηδενὸς κατηγορεῖσθαι.

§ 54. Γενικὸς τύπος καὶ στιχεῖα τῶν ὑποθετικῶν χρίσεων.

§ 55. Γενικὴ τῆς σχέσεως αὐτῶν σημασία.

§ 56. Αἱ ὑποθετικαὶ χρίσεις ὡς πρὸς τὸ ποιόν.

§ 57. Αἱ ὑποθετικαὶ χρίσεις ὡς πρὸς τὸ ποσόν.

§ 58. Μικταὶ ὑποθετικαὶ χρίσεις.

Γ' ΔΙΑΖΕΥΓΤΙΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣσελ. 32

§ 59. Σχέσεις αὐτῶν πρὸς τὴν γενικὴν καταφατικήν.

§ 60. Γενικὴ αὐτῶν σημασία.

- § 61. Ἀποκλειστικὴ τῆς διαζεύξεως ἴδιότης.
- § 62. Ἡ ἀρχὴ τῆς τοῦ μέσου ἢ τρίτου ἀποκλείσεως.
- § 63. Ἐρμηνεία αὐτῆς καὶ ἐφαρμογὴ.
- § 64. Ὁρισμὸς τῆς διαζευχτικῆς χρίσεως.
- § 65. Διαιρετικὴ χρίσις.
- § 66. Ἀναγκαῖα τῆς διαζευχτικῆς χρίσεως προσόντα.
- § 67. Σύνθετοι κατηγορικαὶ χρίσεις.
- § 68. Σύνθετοι ὑποθετικαὶ χρίσεις.
- § 69. Μνημοτεχνικὴ παράστασις τοῦ ποιοῦ καὶ τοῦ ποσοῦ τῶν χρίσεων.
- § 70. Τρόπος τῶν χρίσεων.

Δ' ΑΜΕΣΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ σελ. 37

- § 71. Συνοπτικὴ παράστασις τῶν λογικῶν σχέσεων τῶν χρίσεων.
- § 72. Ὑπάλληλοι χρίσεις καὶ ἐρμηνεία τῶν λογικῶν αὐτῶν σχέσεων.
- § 73. Ἄμεσα συμπεράσματα ἐξ ὑπαλληλίας.
- § 74. Ἀντίθετοι χρίσεις. Ἐναντία καὶ ἀντιφατικὴ ἀντίθεσις.
- § 75. Λογικαὶ σχέσεις τῶν ἀντιφατικῶν χρίσεων καὶ ἄμεσα ἐξ αὐτῶν συμπεράσματα.
- § 76. Λογικαὶ σχέσεις τῶν ἐναντίων καὶ ἄμεσα ἐξ αὐτῶν συμπεράσματα.
- § 77. Ὑπεναντίαι χρίσεις σχέσεις αὐτῶν λογικαὶ καὶ σημασία.
- § 78. Συνοπτικὸν διάγραμμα τῶν κανόνων τοῦ ἀμέσως συμπεραίνειν.
- § 79. Λογικαὶ σχέσεις τοῦ πλάτους τοῦ ὑποχειρένου καὶ τοῦ κατηγορούμένου τῶν χρίσεων.
- § 80. Ἐρμηνεία καὶ σχηματικὴ αὐτῶν παράστασις ὡς πρὸς τὸ ποιὸν καὶ τὸ ποσόν τῶν χρίσεων.
- § 81. Ἀντιστροφὴ τῶν χρίσεων καὶ συμπεράσματα ἐξ ἀντιστροφῆς.
- § 82. Κανόνες τῆς καθαρᾶς καὶ μεταβεβλημένης ἀντιστροφῆς.
- § 83. Σὺν ἀντίθέσει ἀντιστροφὴ καὶ κανόνες αὐτῆς.
- § 84. Συμπεράσματα ἐκ σὺν ἀντίθέσει ἀντιστροφῆς μεσάζοντα μεταξὺ ἀμέσων καὶ ἐμμέσων συμπερασμάτων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' ΠΕΡΙ ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΩΝ . . . σελ. 48

- § 85. Συλλογιστικὰ ἢ ἔμμεσα συμπεράσματα.
- § 86. Ὁρισμὸς τοῦ συλλογισμοῦ

§ 87. Γενικά τῶν συλλογισμῶν στοιχεῖα.

§ 88. Εἶδη τῶν συλλογισμῶν.

Α' ΚΑΤΗΓΟΡΙΚΟΙ ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΙ σελ. 49

§ 89. Οἱ κατηγορικοὶ συλλογισμοὶ καὶ τὰ ἐξ ὧν σύγκεινται στοιχεῖα.

§ 90. Λογικὴ παράστασις καὶ συγχεκριμένος αὐτῶν τύπος.

§ 91. Γενικὴ ἀρχὴ τῶν κατηγορικῶν συλλογισμῶν.

§ 92. Ἰδιαίτεροι αὐτῶν κανόνες.

§ 93. Τὰ τρία ταῦ συλλογισμοῦ σχήματα.

ΠΡΩΤΟΝ ΣΧΗΜΑ σελ. 52

§ 94. Οἱ τέσσαρες τύποι τοῦ πρώτου σχήματος

§ 95. Οἱ δύο χύριοι τύποι αὐτοῦ.

§ 96. Οἱ τέσσαρες τοῦ Α' σχήματος τρόποι καὶ παραδείγματα αὐτῶν.

§ 97. Μνημοτεχνικὴ καὶ σχηματικὴ αὐτῶν παράστασις.

§ 98. Οἱ δύο ἀκυροὶ τοῦ Α' σχήματος τύποι.

§ 99. Ἐπιστημονικὴ σημασία καὶ χαρακτηριστικὰ τοῦ Α' σχήματος.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΣΧΗΜΑ σελ. 57

§ 100. Τύποι καὶ τρόποι τοῦ Β' σχήματος.

§ 101. Παραδείγματα τῶν τεσσάρων αὐτοῦ τρόπων.

§ 102. Μνημοτεχνικὴ αὐτοῦ παράστασις καὶ σημασία.

§ 103. Ἐπιστημονικὴ ἀξία, χαρακτηριστικὰ καὶ σχηματικὴ παράστασις τοῦ Β' σχήματος.

ΤΡΙΤΟΝ ΣΧΗΜΑ σελ. 61

§ 104. Τύποι καὶ τρόποι τοῦ Γ' σχήματος.

§ 105. Μνημοτεχνικὴ παράστασις, παραδείγματα καὶ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ.

§ 106. Ἀναγωγὴ τοῦ Β' καὶ Γ' σχήματος εἰς τὸ Α'.

§ 107. Γενικὰ περὶ τῶν κατηγορικῶν συλλογισμῶν πορίσματα.

§ 108. Κανόνες ως πρὸς τὸν τρόπον τοῦ συμπεράσματος.

Β' ΥΠΟΘΕΤΙΚΟΙ ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΙ σελ. 66

§ 109. Συγγένεια καὶ διαφορὰ τῶν ὑποθετικῶν πρὸς τοὺς κατηγορικοὺς συλλογισμούς.

§ 110. Μικτοὶ καὶ χαθαροὶ ὑποθετικοὶ συλλογισμοί.

§ 111. Τρόποι τῶν ὑποθετικῶν συλλογισμῶν, τύποι αὐτῶν καὶ παραδείγματα.

§ 112. Ὁ ἴδιαίτερος κανὼν τῶν ὑποθετικῶν συλλογισμῶν.

§ 113. Πολλαπλοῦς υποθετικὸς συλλογισμὸς ἢ δίλημμα.

Γ' ΔΙΑΖΕΥΓΤΙΚΟΙ ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΙ σελ. 71

§ 114. Τόπος, τρόποι καὶ παραδείγματα διαζευχτικ. συλλογισμοῦ.

§ 115. Διαιρετικοὶ συλλογισμοὶ.

Δ' ΠΑΡΑΛΟΓΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΣΟΦΙΣΜΑΤΑ σελ. 73

§ 116. Τετράς δρῶν καὶ παραδείγματα τοῦ σοφίσματος τούτου.

Ε' ΑΤΕΛΕΙΣ ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΙ σελ. 74

§ 117. Ἐνθυμήματα.

§ 118. Συνεπτυγμένοι συλλογισμοί.

ΣΤ' ΣΥΝΘΕΤΟΙ ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΙ σελ. 75

§ 119. Ἐπισυλλογιστικὸς αὐτῶν τύπος.

§ 120. Προσυλλογιστικὸς αὐτῶν τύπος.

Ζ' ΣΩΡΕΙΤΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ 76

§ 121. Ἀριστοτελικὸς καὶ Γχοληνιακὸς τοῦ Σωρείτου τύπος.

§ 122. Ἐπιχειρήματα.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ, ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ . . . σελ. 79

§ 123. Ἐπιστημονικὴ γνῶσις καὶ συστηματικὰ εἶδη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. ΠΕΡΙ ΟΡΙΣΜΩΝ σελ. 80

§ 124. Εύκρινεια ἐννοιῶν καὶ σαφήνεια.

§ 125. Διάκρισις ἢ διαστολὴ τῶν ἐννοιῶν.

§ 126. Ὁρισμὸς τῶν ἐννοιῶν ἐν γένει.

§ 127. Τέλειος δρισμός.

§ 128. Κατὰ προσέγγισιν δρισμὸς καὶ παραδείγματα.

§ 129. Ἀναλυτικὸς καὶ συνθετικὸς δρισμός.

§ 130. Ὄνοματικὸς δρισμός.

§ 131. Κανόνες τοῦ δρισμοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. ΠΕΡΙ ΔΙΑΙΡΕΣΕΩΣ σελ. 87

§ 132. Ὁρισμὸς τῆς διαιρέσεως.

§ 133. Φυσικὴ καὶ τεχνητὴ διαιρέσις.

§ 134. Συνδιαιρέσεις.

§ 135. Ὑποδιαιρέσεις καὶ ταξινομία.

§ 136. Σύστημα.

§ 137. Μερισμός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' ΠΕΡΙ ΑΠΟΔΕΙΞΕΩΝ

- § 138. Ἀξιώματα καὶ θεωρήματα.
- § 139. Αποδείξεις.
- § 140. Ανεπτυγμένη καὶ συνεπτυγμένη ἀπόδειξις.
- § 141. Ἀμεσος καὶ ἔμμεσος ἀπόδειξις.
- § 142. Πρῶτον εἶδος τῶν ἐπισυλλογιστικῶν ἀποδείξεων.
- § 143. Δεύτερον εἶδος τῶν ἐπισυλλογιστικῶν ἀποδείξεων
- § 144. Πρῶτον εἶδος τῶν προσυλλογιστικῶν ἀποδείξεων.
- § 145. Δεύτερον εἶδος τῶν αὐτῶν.
- § 146. Τελεία ἐπαγωγή.
- § 147. Σημασία καὶ χρῆσις αὐτῆς.
- § 148. Ατελής ἐπαγωγή.
- § 149. Σημασία καὶ χρῆσις αὐτῆς.
- § 150. Τελεία ἀναλογία καὶ χρῆσις αὐτῆς.
- § 151. Ατελής ἀναλογία καὶ σημασία αὐτῆς
- § 152. Ἐμμεσοι ή ἀπαγωγικαὶ ἀποδείξεις.
- § 153. Ἡ εἰς ἄτοπον ἀπαγωγή.
- § 154. Χαρακτηριστικὰ τῶν ἀποδείξεων τούτων.
- § 155. Αποκλειστικαὶ καὶ ἐγκλειστικαὶ ἀποδείξεις.
- § 156. Κανόνες τῶν ἀποδείξεων.

Σημ. Τυπογραφικά τινα λάθη διέφυγον τὴν προσοχὴν τὸν μὲν, ἐν οἷς σπουδαιότερον εἶναι ὃ ἐν § 47 παράλειψις τῆς λέξεως εἰς ὑπόδλοι μετὰ τὸ : Μέταλλά τινα δὲν τήκονται.

Ε.Υ.Δ ΤΗΣ Κ.Τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008